57

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra csak **egy** forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Magyar-utcza 1-ső szám alatt küldendő.	Pest, decz. 29. 1867. 39. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Bucsu az ó esztendőtől.

Mért ne számlálnók el vivmányaid sorra?
Számtalanok azok, talán több mint kéne . .
Sok tücsköt bogarat tukmáltál e honra —
Mire még Deák sem mondhatja azt . . bene!

Adtál nyolcz minisztert, kik— meg kell vallani —
Ha bele ülnek a piros bársony székbe:
Ugy illenek oda — mint kokhin khinai
Kokasok a rozzant tyukól tetejébe.

Gentlemann mindegyik, csupán az a fátum,
Hogy egyre dicsérik — mint czigány a lovát —
Minő dicső ez az uj elaborátum:
A minek mi hinni nem akarunk tovább.

Adtál egy pompásan fegyelmezett pártot,
Melynek szilárd elve hajlékony mint nádszál,
Mely a közösügyes szószba ugy bemártott:
Hogy az adónk harmincz perczenttel feljebb száll.

Meghagytad magnak a stemplit és finánczot,
S miképen megütik Bécsben most a drótot:
Akkép kell járnunk hajh! azt a quóta tánczot..
Persze csak addig mig nem mondunk bankrótot.

Jót állattál négy száz millió bankóért —
Forgattad nevünket egy üres váltóra,
Jó, hogy még Lónyay kétszer annyit nem kért,
A jobboldal azt is meg szavazta volna.

És ha ujoncz kell a honvédminiszternek —
S a bölcs majoritás ugy találja jónak:
Nem lévén már becse a magyar embernek —
Adunk mi azt is majd generális Johnnak.

Nem panaszoljuk fel, minő rosz volt multad . .
Bárha megrabolva megyünk a jövőnek, —
Eldobunk magunktól mint már elavultat..
Örvendve, hogy egyszer megszökhetünk tőled.

LUDAS MATYI.

Egy titkos kém (spiczli) elfogott levele.

(Kuriozumul azoknak, kik még titkos referádát nem olvastak.)

Méltóságos gróf ur!

Kivánsága szerént mindent elkövettem mostanáig, hogy biztos tudomást szerezzek magamnak a muszka rubelféle pénzkiosztásról.

B—vel V—nál voltam, sok mindenféléről elbeszélgettünk utóbbi utazását illetőleg. Hogy Turinba volt Kossuthnál bevallotta, a mire én azt válaszolám, hogy milyen kár és fájdalom ezen régi öreg honvédtiszteket szenvedni látni a nélkül, hogy Kossuth segédkezet nyujtana nekik, noha mindent elkövetnek itt a hazába Kossuth elvét fenntartani. Erre aztán V. azt mondá, hogy Kossuth jelenleg nincs olyan helyzetbe, kogy tehetne valamit érettük, de lehet, hogy ha a dolgok meg nem javulnak — fog tenni.

Arról tehát én részemről megvagyok győződve, hogy ezen urak közzül egyik sem kapott azon részről pénzt, melyet gróf ur emliteni méltóztatott; söt annyit mondhatok bizonyosan, hogy ezen honvédisztek mindnyájan a legnagyobb szegénységben vannak, mert mindenkitől kölcsönöznek. Például nekem mult hét óta tartozik D—cs 21 frttal, H—r 5 frttal, H—th 5 frttal, B—y 5 frtttal, — V—g már régóta 3 frttal. Most hogy elment H—th és V—g tegnap reggel J—y-vel Tokajba a párviadal miatt, nem volt utravaló pénzük és véletlenül B—y bátyától kaptak 50 frtot kölcsön vasárnap reggelig lefizetésre, mire J—y kötelezte magát. A párviadal ma reggel történt meg 9 órakor, — eredményét még nem tudjuk.

Ha csakugyan kaptak volna pénzt a fentemlitett urak? B—y-tól okvetetlen megtudtam volna, mert ez b o r mellett nagyon közlékeny. De mindamellett a jövőbe is figyelemmel fogom ezen dolgot kisérni.

Remélem, hogy D—ky méltóságodnak referált már A—ról, ki egy néplapot fog kiadni és most irt vagy épen irja a kérvénylevelet Kossuthoz, hogy az első czikkeket ő sziveskednék azon lapba irni. A levél R—ynénak fog iratni s J—nak adressáltatni Turinba.

Vasárnap ismét gyülést tart a demokratikus klubb a Beleznai kertben.

A honvéd demokratismus megoszlott, egy része Bakosba jár még, de nagyobb része a veres tollas P—y et compagni a Geistházba mulatnak egy külön szobába K—y nevezetü demokratőrrel, ki dicsekedett tegnap este hogy ő és V—cs 800 fiatal embernél többet öszveszedtek, hogy a királynak macskazenét csináljanak a koronázás alkalmára. Ezen 800 egyén még mindig szolgálatjára áll V—nek akármely alkalomkor.

A jogász demokrata körben azt tervezik hogy Somsich Pált megverjék, T—y és S—y-től hallottam. Ma R—y Mártonnal ebédeltem a Vadászkürtben, ki V—n a a magyar gözhajótársaság ügynöke, ő Pécsről jött, hol Kossuthot meg választották. Valami plakátokról beszélt, melybe Miksics pesti iparlovagnak adatik ki ottan, s mint ilyen fogassék el s adassék át a hatóságnak. Ezen egyén azt mondja, hogy Miksics nálok is volt Váczon mint a kormány megbizottja, de a kormányt is megcsalta, mert ott fizetett a hol nem kellett volna, és a kapott pénz nagyobb részét a maga zsebére rakta. Átaljában mint csalóról beszéltek róla, ha tehát csakugyan a kormány szolgálatába lenne, bátor vagyok méltóságodnak a mondottakat figyelmébe ajánlani.

Maradok méltóságod mindenkor

hü szolgája

K. — Imre, honvéd kapitány

Eredeti levelek.

XLVIII.

Téns uram!

Csak látom én, hogy magyar ember nem ért az alkuváshoz, mióta prédikálnak az országgyülésen azok az urak? oszt még se tudják kereken kimondani, hogy ád biz a feki egy garajczárt is az olyannak, a ki csak azért csinálta az adósságot, hogy minket rontsék meg. Hogy is lehet ez a magyar olyan bolond, hogy kifizeti a más hunczut adósságát? — de hát tud az a nimet sógor a nyelvin, ád neki arany sarkantyut, arany keresztet, báróvá, goróffá teszi, meg komiszáriussá, oszt kész érte felfalni az ides testvérjit; megvakul tölle, nem gondol a menybeli üdvösségével sem, ha már egyszer körül nyalták Bécsből.

Biz uram! nagyon neki felejtkeztek azok az urak ott az országgyülési jobboldalon; eszökbe sem jut, hogy nem csak ök vannak ott egyedül, — azt hiszik a jó emberek, hogy az országban is több a jobboldalas, — több biz a fene. — Majd megválik a jövő választáskor, — majd meglássák, hogy többet ugyan abba az ország házába nem mászik egy sem azok közül, a kik most ugy el quótásodtak. Hogy fogadta mindegyik 65-be, mikor megválasztották követnek lelkire testire, hogy igy ugy pártolja majd a 48-at? — hogy nem enged a nimetnek, egy Istene lelke neki a szabadság és Magyarország függetlensége, csak hogy megválasszák, oszt ehun van ni.. mintha csak más beszélt volna ükemék szájával, bezzeg megforditották a köpönyeget, bele vittek a csávába bennünket ugy, hogy ki nem mászunk hamarosan belölle.. — egye meg a feki az ilyen magyar embert.

Oszt hát nem akad egy szegény vármegye se olyan, a ki a maga követjének meg ivná, hogy „komám egye fel a kvóta kendet, nem az igaz uton jár kend! — nem azt fogadta kend nekünk, mikor megválasztottuk; hanem hát csak nizi hallgattja, mint a mételyes birka, hogy szedegetik el aprónként a magyar ember jussát,

Mert hát téns uram! el hidje kigyelmed, mérgembe olyanokat huzok a marhára néha az ilyenekért, mintha jobboldali képviselő vóna.

Biz uram! restellem ezt a dógot, de hát hiába én magam nem segithetek rajta, — hanem hiszen ugy lesz a hogy lesz, — majd meg issza még ennek a levét valaki.

Hanem ni téns uram! most olvasok egy igazán derik egy könyvet, Toldi Istvány uram irta a pápista papokról, ennye teringettét be gusztusomra befüt a pátereknek, bezzeg tudja minden csinját, binynyát, sohse hittem, hogy némelyik reverendába olyan sok álnokság lakhatik. Sok diák szó van ebbe

a könyvbe têns uram! hanem valamennyi közt egy sem ötlött ugy a szemembe mint e hogy „jus prima noctis,“ mondja meg csak kigyelmed, hogy nem valami jójéle has növesztő ételféle lesz e, mert annyit már gyanitok, hogy mihent a papok szeretik, hát annak bizonyosan jónak kell lenni; oszt azt mondja Toldi uram ugyan abba a könyvbe, hvgy azt a jót is a pap urak találták fel? — én nem tudom, hanem abba a könyvbe van, még pedig nyomtatva.

Hát még a pápa ü kigyelmét kogy teremti nyakon? tyüh szórom a kedvét, — még ilyet uram nem olvastam sohase; mond az arról mindent csak jót nem; — hanem hiszen én is annyit mondok paraszt füvel, hogy hát, ha már ü kigyelme a pápa, csakugyan annak a szegény Péter apostolnak a helyettes bojtárja! hát ne járjék aranyba, ezüstbe, meg ne nyalassa mással a bocskorát, ha már csakugyan ember, mint akárki más; hanem járjék ükeme is czigány halat fogdosni a Tiberis partjára, hanem hát biz akkor nem igen kereshetne ám a hal árából olyan drága gyémántos gyürüt, mint a milyen a kis ujján fityeg, hogy megvakul az ember a fényétől.

Na csak têns uram! annyit mondok én erről a könyvről, hogy iskolába kék tanitani a gyerekeknek, fogadom nem lenne jobboldalas képviselő egyből sem a meik megtanulná; hanem csak az eleje nem tetszik, addig a mig a papokra nem kerül a sor. Hajdanába Toldy Miklós is erös ember volt uram a testire, mert sok embernek a koponyájára vert, de ez a mostani Toldi István, a ki ezt a könyvet irta, ezerszer erősebb a maga pennájával, mert agyon ütött vélle vagy 30—80 ezer papot, váljék egésségére ükemének.

Hát azt olvasta-e kigyelmed! hogy Pozsonyba Deák Ferencz uramat meg választották disz polgárnak? alkalmasint azért ugyi, mert ott egy sincsen diszes polgár? na de jó, hogy igy történt, mert majd is megyen jó példával elöre Deák têns uram a közt a sok totyakos német közt. —

Vajjon meg emáncibálták-e már a zsidókat têns uram! mert váltig beszélgetnek róla itt mifelénk) — hanem akármit csinálnak véllek, még most vagy tiz husz esztendeig nehezen szokik el ez a maga régi szokásaitól, mert fogadom én, hogy ha valameik viczispány lesz is, könyebb lesz a lelkinek, ha az ország dolga közt egy kicsit majd csaklizhat, ha másra nem —hát nyulbörre, mert hát a viribe van már, mint a sz. Dávid macskájának az egérfogás. Sz— Dávid is azt állitotta a maga macskájáról, hogy ugy meg van a tanitva, hogy mig ükeme vacsorál, addig mindig tartja a szál gyertyát, oszt semmi félével se lehet rá venni, hogy ellökje a gyertyát.*

*) *Átugrottunk már rajta, mint a kabai csizmadia a garádján.* Matyi.

Egyszer osztán az udvari bolondja sz. Dávidnak megfogott egy egeret, oszt épp akkor eresztette el az asztalon, mikor tartotta a macska a gyertyát, s a mint észre vette a czicza: — biz ugy a földhöz vágta a gyertyát, mintha sose lett volna a lába közt, s megfogta az egeret.

Na lássa hát kérem têns uram! viribe van az embernek is ekképpen a gyarlóság. Hány ember vágta a födhöz a hazafiságot odafenn Pesten — azért hogy az aranysarkantyut az arany keresztet meg a sok jó konczot elfoghassa?

Ugyi têns uram! hogy hát csak „hunczut az ember?“

Karakán Marczi
gulyásbojtár.

Vigasz.

Szegény magyar! látom
Csak ugy ámulsz, képedsz,
Midőn az alkotmány
Már életbe lépett,
Midőn érzed, látod:
Hogy a negyvennyolcznak
Jaivaiból jó ha —
Megkerül egy . . . nyolczad.

Annyi hü-hó után
Tudom nem azt vártad,
— Mit Deák üdvözöl
Tornyán Buda várnak. —
Sem azt: hogy a fináncz
— Lónyay fináncza,
Czifra kostököd a
Zsebedből kirántsa.

Valamint az sem volt
Reményleni kedved:
Hogy az adóért még
Nálad . . . dobot vernek.
És hogy a hatalmas
„Szabad sajtó“ szóra,
Tiltva legyen Kossuth
Prédikácziója.

De hogy hitted volna!
De hogy hitted volna
Hogy az a „jobboldal“
Bécs szekerét tolja.
Hogy annyi tisztelt ur
Hivatalért élve . . .
Be másszék szépen a
Lajtántuli lébe!

A boldog ujévi

A vidéken sok gazdánál igy köszönt be az ujév.

Szegény magyar! bizony
Te ugyan megjártad,
Kóstolójában-e
Czifra alkotmánynak.
Ámde azért még is
Ne háborogj vérig,
Mivel — a nótaként —
„Nem lesz e mindég igy."

Borura — derü kél,
Télre — tavasz támad,
Panasz után — mosoly
Üditi arczádat . . .
Ám a „Deákpárt" is
Árva fejed felett . . .
Nem örökre trónol:
Kihányja a seprüt,
A mi fölül került —
Az igazi jó bor.

Szittya.

Pattantyúk.

Egerben közelebb Aradi szintársulata a „világosi gyásznapok" czimü szinmüvet adván elő, a fegyverletételi jelenet meghatóan sikerült, miért is a közönség azt ujra szerette volna látni.

A megye egyik szabadelvü fia igy szóla erre az ujrázókhoz: „engedjük el az ismétlést barátim! elég volt azt egyszer is látni."

Szabad. kir. Esztergom városa a napokban azt kérvényezte az országgyüléshez, hogy mintegy 60 ezer forintot tevő deficitje az országos alapból fizettessék ki.

A nyomtatott kérvényből mindegyik képviselő kapott egy példányt s igy Besze is, hanem csodák csodája! az ő példánya már ilyen végzéssel vala ellátva:

„Szabad. kir. Esztergom városának ezen kérvénye alaposnak találtatván, — a képviselőház deczember 27-i ülésén egyhangulag elhatároztatott: hogy a hiányzó 60 ezer forint **Besze bankóval** fizettessék ki."

kvóta exequálók.

A fővárosban pedig Ludas Matyinál igy köszöntik az ujévet.

Az ungvári vérengző választás folytán kiküldött három képviselő befejezte már a vizsgálatot. A vizsgálat eredménye alkalmasint a lesz: hogy Kandó minisztertanácsos urat verifikálni fogják.

Hogy hogy?

Hát ugy édes atyámfia! hogy ahova holmi l a t o r-féle fogas prókátorokat küldenek, elhegedülte szt. Dávid ott az igazságot.

Osztrák krisztkindli fejében Lónyai ur Karácson szombatján a sószelvények biztositására pótlékul ismét meg szavaztatott száz milliót.

Daczára, hogy a fináncminiszter ur azt állitotta . . hogy ez a száz miltió reánk nézve nem t e h e r . . . de biz azzal vagy száz ötven képviselő, — köztök Deák és Kemény is ugy m e g t e r h e l t e a gyomrát, hogy szavazás alkalmával mindnyáját „b e t e g"-nek deklarálták a jelenvoltak.

Tehát Szathmár is királyi biztost kap, a miért félre tette az ujonczok öszveirását sürgető miniszteri rendeletet?

Na bizony hát elis mondhatja majd Szatmár, hogy a közösügyes boldog alkotmánynyal satt már.

Mi különbség van a l e g á t u s és d e l e g á t u s között?

Hát a legátusok ünnep előtt választanak legátiót; a delegátusok pedig ünnep után választattak meg delegátióba. Ez utóbbiak tehát post festa kántálnak.

Ujévtől fogva tehát a kormánynak is lesz egy viczczlapja!

No legalább meglátjuk, minők a hivatalos viczczek? Doktor lesz a szerkesztője, tehát r e n d e l e t r e fogja be adni hánytatóit a publikumnak.

A legtalálóbb viczcz ezen kormány élczlapnál mindenesetre a lesz: hogy ezuttal a doktor nem a patiensét, hanem önmagát ö l i m e g.

Idilli találka.

Barna kis lány lép elő a
Kis kapuajtó megül,
Lámpát tartva bal kezében,
A fonóba megyen épen —
Dalolgatva . . . egyedül.

Vis a vi köpenybe bujva
Ballag egy délczeg arszlán!
Balkezére kesztyü huzva —
Jobb szemére zwikker szurva . . .
Opera zeng ajakán.

Midőn egymás mellé érnek:
Im a krinolin vitéz . . .
A kis leányt átkarolja —
Csábszavakkal ostromolja . . .
Ajka már is csókra kész . .

„Kis gerliczém! itt egy puszi"
Szólt a dandi! s rá nyomon
A leányka kis kacsója —
Mintha csak villám lett volna:
Ugy teremtette pofon.

48-as.

Frakk gescheft vizzel.

(Meséli Csalán Péter.)

Diák koromba egy három emeletes ház legfelső emeletében laktam Pesten — vagy harmadmagammal.

Magasan laktunk mint a madarak, szabadok voltunk mint a madarak, de koplaltunk is eleget mint a madarak, szegények is voltunk mint a madarak s épp azért is voltunk a lehető legkonokabb jó madarak.

Nállunk a pénz mindennap éreztette a maga iszonyu szükségességét, — de különösen egy alkalommal rettentően e l k e l l v é n: elhatároztunk három szál frakkot a selejtesebbjeiből valami jámbor handlé tutorsága alá bocsátani, — mely határozat érvényesitésére éppen egy az utczán kiabáló handlé alkalmat is nyujtott csakhamar.—

Lekiáltottunk, s meginvitáltuk a gscheftsmannt a harmadik emeletbe s mig fellábolt az érdemes handlé, addig a három szál frakk szét lőn terpesztve a padimentomon. —

„Ghute Thag — hobn szi ephesz zü verkajfen?

— Igen, igen atyafi! három szép frakkot akarnánk eladni, mit ád érte?

Frákkh, frákkh, — szólla Jakab ur s felemelve egyenkint müértőleg megvizitált minden ránczot, mintha bolhát keresett volna bennök. A f r á k k h must nagyun ulcsu ruha, — dhorubja veszett drágaság thizenüt goroschér is.

„Már pedig ezért mindegyikért egy egy forintot fog maga nekünk adni pengőben?

— Nü vo denken se hin ein Güld'n . . . attyhiő, nem khüll — s avval igazodott az atyafi kifelé, hanem én is intettem egyik laktársamnak a ki előtte az ajtót bezárta, mig én meg egy hat itczés mozsdó kancsót elővevék s megkináltam vélle, hogy igyék a jó szinvizből.

Hanem a jordán igen mentegetődzött, hogy nem szomjas, de más menekülés nem lévén, kénytelen volt abból egy jót huzni, s inkább ráfogta magára, hogy csakugyan jól esett, mert különben is szomjas volt.

Azután megint rá kezdtük a gscheftelést, még pedig oly sikerrel, hogy mihent a kancsó füléhez nyultam itatás végett, már öt garassal megint többet igért Jakab ur.

Nem akarom hosszasan le irni, hányszor ivott Jakab ur s hányszor igért többet öt garassal, hanem annyi bizonyos, hogy mentől jobban közeledtünk a meghatározott e g y p h ü n g ü f u r i n t kerek számához, annyival inkább kevesebbet igért mindég. Denique mikor már még is látta Jakab uram! hogy kivülről mink szoritjuk, belülről meg a mozsdó viz fesziti, e körülmények kényszerüségénél fogva meg adta magát is, a phengüt is - s az alkuba annyira bele izzadt, hogy utoljára már maga kért vizet.

Három frakk és három itcze viz igy csuszott három phüngüért s még ráadásul Jakab handlé vagy 150 grádicson lötyögtette le a vizet, hanem a mint leért, neki is állott a zugnak s legalább szabadult fél fertályig önterhétől, melyet mink diktáltunk bele a frakkok ráadásaul.

Egy penzionált Smerlingiánus folyamodása.

Nagyméltóságu pénzügyminiszter ur!

Közölte velem a x . . . i m. k. adóhivatal méltóságodnak . . . sz. alatt kelt kegyes leiratát, melyben engemet 250 frt. évi nyugdijban részeltetni méltóztatott.

Midőn egy részt méltó hála tölti el keblemet méltóságodnak csekély személyemrőli megemlékezésért, nem titkolhatom el másrészt fájdalmamat se, azon csekély összeg utalványozására gondolván, mely a mai világban, midőn a becsületen kivül minden oly drága — csak kevéssel több mint semmi. Azért is midőn elégedetlenségemnek méltó okait következőkben tenném le méltóságod becses személye elé:

1-ször. Életem viruló korát 18 éveken keresztül itt éltem le, és már a negyvenedik év gondja nehezül soha gonddal nem élt fejem fölé s elhizott termetemnél fogva államszolgálatra képes nem vagyok.

2-szor. Hogy még csak e g y emeletes házam van az x . . . i piacz kellő közepén.

3-szor. Hogy eddigelé csak 25—30,000 frtot kamatoztathatok 30—40% mellett szükölködő embertársaim felsegélésére.

4-szer. Hogy a boldogemlékü Bach—Schmerling rendszert hüségesen keresztül szolgáltam s még is csak 400 frtos privát hivatalt kaphattam:

Alázattal esedezem, hogy a fennt irt nyugdijjat legalább két annyira felemelni méltóztassék, annyival is inkább, mert a nyomorékok koldulhatnak, de az ép kéz-lábu embereknek kényelem kell!!

legalázato abb szolgája
Kaczczenmajer Fridolin
volt cs. k. adó-alfelügyelő.

A honvéd panasza.

Honvéd voltam én is, harczos jó katona!
Osztottam a sebet, és magam is nyertem,
Ahol a szabadság villámmal harczola . .
A véres fövényen magam is hevertem.
Homlokomon a seb, — hajh! nem nyulok oda,
Hiszen az én hazám pirul már érettem,
Megveti a multat, mély gyászba takarja —
— Temess el engemet örök isten karja!

Láttam a vért folyni a szent haza földjén,
Idegen hadserget dulni láttam rajta,
Vérbe fult el a köny, ujjongott az önkény,
Én azt hittem akkor e népirtó harczba
Hol a haza szólit, az ő szava törvény,
S átkos ellenség az, mely kebelét marja.
Mig karomat birtam, küzdöttem hiába!
Sötét gyász borult a diadal napjára.

Diadalt hirdetett kelet, észak nyugat,
Örök dicsőséget a magyar nevének.
Délnek forró dala zengé el a multat,
A magyar nevéről hangozott az ének.
Én is ott állottam, készitém az utat,
A fényes jövőnek, hajh! akik küzdének . . .
Most sirban pihennek, — porba dölt az emlék,
Hol vannak a karok, melyek fölemeljék?

Láttam szélylyel szórva a lánczot, széttörve,
Láttam mint készitnek rabbilincset ujra
Láttam mint riadt fel szép hazám örömre,
Érezém a gyászt, mely homlokára hulla.
Hallám mint dobogott a magyarnak földje,
Láttam szemfedőjét, óh mi vastag durva?
Vártam, vártam mig jö az igazság napja,
Meddig várjak isten méltányos karodra?

Vártam, vártam. Hajh! de hogy fölkelt a hajnal,
Nem nekem köszönt be, — enyim a gyalázat.
Mikor égni láttam égverő robajjal . . .
Kiállottam védni a felgyujtott házat.
Ott nem kellett várnom a vérhullatással,
Nézzétek! — nézzétek im az ember vázat!
Nem kell alamizsna, nem fog az már rajtam
Megrabolták multam, fömet hova hajtsam?

Vén krónikás.

Deák életkép.

A pataki deák élet egyik legszebb része az electió; mikor is a nagy csengetyü szavára az egész deákság már reggeli öt órakor lódulva tódul a nagy auditoriumba, hogy az elnöklő primáriushoz közelebb juthasson, ki is kinek kinek nevét ékes szólással felolvasva, az illető felszólitott még szebb ékes szóval mondja el az ünnepek neveit, hova szándékszik menni az isten igéjének hirdetésére, meg egy kissé hogy le rázhassa magáról egy karácsoni István vagy János napján, a hosszu diligentián ráragadt tudományos port.

Nagy a szomoruság persze, ha a papiroskájára irt kedvencz ünnepeket sorba elkapkodják elöle a nagyobb deákok, de annál nagyobb öröme aztán annak, ki megkapta Mekkáját, hova zarándokolnia kell. Az ilyenek aztán gyakran ritmusokban szoktak felelni neveik felolvasásakor. — Például:

1. Büd Pere, Szt. András, Al- Fel-Füged,
Encscsel, Ináncscsal.

2. Tardona cum Visnyo, Dédes, Májinka,
Tapolcsány.

4. Hogy át essünk rajta hamarább:
Irjátok be nekem Abarát!

4. Pajtás! ha jut Nagy Szekeres?
Más falut akkor ne keress.

5. Kaszony, Zábszony, Csonkapa pi
Ünnepe sem mindennapi.

6. Mi vón nékem jobb harapás,
Mint Atya. Genes vagy Bara bás?

7. Édes szép öcsém! ne bántsd itt —
Fülesdet aztán Istvándit.

8. Talán engem is meg illet,
Uszka, Bökény, Magasliget?

9. Ha nincs előttem más korlát,
Legyen legátióm Korláth!

Epigrammák.

Adj helyt szép trikolor! most a svarczgelb lobogónak.
Szükség nincs te reád — Ős Buda várfalain —
Hirneved ősi dicsősséged most féreg emészti..
Régi szabadságunk sirba temette Deák!

Két hős, Pulszky! Kemény! közösügynek kvóta vitézei!
Kossuth ujja fölött zsoldosi harczra kelének.
Huzták, — ám nem jött — mint rég a csökmei sárkány,
Jól kipirult bátor... küzdve e két gladiátor!
Nem leszen ám soha hős daliáink tette feledve:
Mert késő ivadék, — emlegetendi nevét.

A postás ujévi köszöntője.

Tisztelt jó uraim!
„Ludas Matyi" népe!
Ez uj esztendőnek
Becses reggelére..
Elkészültem, el biz én
Egy kis versecskére.

Csend, rend, figyelem hát!
A mig muzsám szája, —
Köszöntő énekét
Végig elkántálja,
Magyar tiszta szivből
Ezeket kivánva:

Adjon isten a magyarnak
Minden szépet minden jót,
A mit szive lelke ohajt:
Erős konstitutiót.

Bajsza hegyes, lépte hegyes
Honvédserget eleget,
Minőt Szőny és Kápolnáról
A krónika emleget.

Lányt, paripát, posztót, pipát,
Gabnát, bort és pénzt sokat,
Madarászt is elegendőt,
Pusztitni a sasokat.

Stempli, quóta, gyászos nóta!
Elfogyjanak mint a hold,
És azután — soha, soha!
Ne érjenek ujúlót.

Gróf Andrásy! s derék társi —
Magok lábán járjanak,
Maradjon el immár tőlök
Az a bécsi — — járszalag.

S miként Wenckheim ur bajusza,
Nöljön hirök szerteszét,
De ne abban mint eddig: — hogy
Csapjuk el a vármegyét.

Legyen béke e hazában: —
Ne legyen az üldözött —
Kit a multak szent emléke
Vértanukhoz kötözött.

Böszörményit ne környezze
Ráth ur sujtó fegyvere,
Szabaduljon a zár alól
Kossuth apánk levele.

Álljon minden megye helyén,
Mint Szatmár, és állni fog,
Meg ne hőköljön Pestként egy
Rajnerféle kalpagot.

És a szabolcsi gyász módit —
A nyakába ne vegye,
Hogy a gunynak és kaczajnak,
Önmagát ki ne tegye.

Adja isten hogy itt meg ott,
— Mely ma sárga fekete, —
Piros fejér zöld szint váltson
A tisztikar jelleme.

Adja isten végtére hogy
Minden magyar kebele:
Hazája szent szerelmével
Legyen telisded tele.

Rajzoló **Ujházy**.] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth**
Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai). 3 korona-utcza 18. sz.